

© 2018 Ioana Duda

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © TheSpartan Bureau

Elemente grafice copertă: © Vladyslav Danilin | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUDA, IOANA

Antidepresiv / Ioana Duda. - București : Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-170-8

821.135.1

Tipărit în România

IOANA DUDA

ANTIDEPRESIV

EDITURA
HERG BENET

2018

CUPRINS

Mulțumesc, nu!	7
Știu. Și tot îmi pasă.....	10
Moarte clinică	13
Cum m-am lăsat iubită la spitalul de nebuni	15
Antidepresiv	18
Când ai trăit? Când m-am iertat	22
Vie. Și pâine. Dintr-o suflare.....	25
Cum mă alin(t)	27
Morții cu morții și viii tot cu morții.....	29
Am spălat geamurile ca să nu plece luna plină	32
Black out! Despre trei femei care ar putea să fie	34
Dumnezeu o să moară mâine. Sau poimâine	70
Planul Beșuat.....	72
Aparent conjugal	74
Rece	78
Aproape poezie	80
Fuck off!	82
Se făcea ca-n vis că n-am visat	85
Let the game begin!.....	86
Adicții.....	90
Cine n-are Vasile, să își ia. Că pe-al meu nu-l dau!	94
Dragul meu V.,	99
Scrisoare de dragoste spre India	103

Clar.....	114
Duminică, pe la șapte, se anunță reînviere.....	116
Lasă monștrii. Hai la teatru!.....	119
Reminder.....	121
Jurământ.....	123
Moartea să mai aștepte. Am alte priorități.....	125
V-au mințit. La-nceput a fost iubirea.....	127
Origini.....	128
Gastronomie anxioasă și sexy. La trompetă.....	129
Boboci pe coapse de curvă.....	130
Balada iubirii nevrotice.....	131
Ce nu știu cei ce știu tot.....	133
Burn.....	135
Sunt Ioana și am fost bulimică. Pe tine cum te cheamă?.....	137
Debit zero.....	141
Nevroze cu happy end. Deocamdată.....	143
O matematică mai ciudată.....	146
La graniță.....	150
Un fel de epilog.....	152

Cărți de Ioana Duda
apărute la editura Herg Benet:

INSTINCT

JURNALUL PRIMEI MELE MORȚI

MARIA MAGDALENA

ANTIDEPRESIV

MULȚUMESC, NU!

Nu mai vreau să fiu mare. Demisionez. Vreau să fiu copil din nou. Să mă joc așa cum am chef. După regulile mele. Să port ciorapi diferiți. Să mă îmbrac în rochiță de catifea iarna și cu palton vara.

Cum? Cum am ajuns aici? De ce?

Ce s-a întâmplat? Eram copii ne jucam râdeam plângeam pupam cădeam plângeam ne juleam. Spuneam *te iubesc și pupă-mă*. Nu (ne) gândeam.

Trăiam fără vreo temere. Făceam tot ce simțeam și dintr-o dată am ajuns aici. Mari și ne e frică. Construim ziduri. Plângem pe ascuns.

Cine ne-a rănit așa de tare? Cine ne-a defectat în halul asta? Cum? Cum naibii am ajuns aici? Și de ce?

Azi, înainte de a intra la film, am jucat șotron cu Marius. Marius cred ca are vreo șapte ani. Marius nu știa să joace șotron, iar când l-am învățat, Marius tot greșit a jucat. Și nici nu i-a pasat. Așa că am râs și am sărit amândoi. Iar oamenii ne priveau,

puțin neîncrezători, puțin bucuroși. Cine? Cine vă oprește să jucați șotron duminică, la prânz, înainte de a intra la film? Voi. Păcat...

Cine? Cine ne-a tot spus să nu facem așa și pe dincolo, că e greșit? Cine ne-a învățat că suntem greșiți? Vă rog să îmi răspundeți! Nu așteptați de la mine un răspuns. Nu îl am. Știu doar că mă doare. Ca pe voi.

Așa că, în căutarea unui răspuns, m-am dezbrăcat și m-am urcat pe cântar. Apoi m-am pus în fața oglinzii. Am nevoie de momente de sinceritate. Mi-am privit burta. Și coapsele, și șoldurile și celulita. Prea mult din toate. Am plâns. M-am privit și am plâns în hohote. Oricât nu vreau, nu mai e nimic de făcut. Înapoi, nu mai pot.

Dar nu m-am certat. Nu mi-am plâns singurătatea, ci faptul că, încet-încet, renunț să mai cred că mă voi îndrăgosti. Că va apărea în viața mea un bărbat pe care să îl iubesc atât de mult, încât să renunț la confortul singurătății mele.

Încet-încet dispare visul că mă voi trezi dimineața alături de el, îl voi privi în timp ce doarme și mă voi simți cea mai fericită femeie din lume. Că vom face doi copii care să aibă ochii mei și să fie înalți, ca el. Că atunci când voi fi gravidă îi voi citi copilului meu povești, îl voi plimba prin oraș și îi voi povesti câte în lună și în stele.

Nu mă doare singurătatea. Mă doare credința tot mai puțină.

Vreau să visez și să cred în continuare.

Poate am luptat prea mult. Poate am încercat prea mult. Poate a venit momentul să mă abandonez și ce va fi va fi.

Dar îmi e teamă. Îmi e atât de teamă, încât vreau să trag jaluzelele, să mă afund sub plapumă și să nu mă mișc. Dar nu voi face asta. Pentru că mie nu îmi e teamă ori rușine să joc șotron cu Marius.

Mă voi duce la un film. Voi ieși între oameni. Voi colinda niște magazine cu Andreea și vom râde. Apoi vom mânca o salată de la Salad Box și vom râde din nou. Mă va aduce acasă și mă voi întinde pe canapea, mă voi uita la *House of Cards* și voi croșeta.

Îmi voi rula câteva țigări și mă voi gândi că în curând se întoarce mama. Poate o să fie bucuroși. O să îi văd râzând, împreună, pe mama și tata.

Și îmi voi reaminti adevărul care m-a salvat de atâtea ori: sunt lucruri în viața asta pe care nu le putem controla. Iar asta nu e bine sau rău. Este. Ca viața.

ȘTIU. ȘI TOT ÎMI PASĂ

Cât de ușor judecați, etichetați, loviți, scuipați, răniți, înhățați. Aruncați cuvinte. Răutăți. De abia așteptați să prindeți o ușă către suflet, să îl terfeliti fără vreo remușcare. Fără să vă gândiți.

M-ați terfelit și pus la zid. Prin scris îmi pun sufletul în fața voastră. Iar pentru asta trebuie curaj. Voi vă ascundeți. Vorbiți pe la colțuri. Zâmbiți pe buze. Rânjiți în suflet. Aveți mereu cuțitul pregătit și abia căutați o spinare.

M-ați rănit. Așa că m-am ascuns să îmi ling rănilile. Și m-am gândit să mă las de scris. Nu mai voiam să mă răniți. Să împrôscați cu venin tot ce e mai bun în mine. Toată suferința mea.

Da, am postat de cele mai multe ori pentru like-uri. Pentru apreciere. Pentru că am momente de fragilitate, în care simt că sunt defectă. Și atunci am nevoie să îmi spună cineva cuvinte frumoase. Am nevoie de validare. Exact ca voi.

Nu știți pentru că sunteți mici, dar în spatele

tuturor întrebărilor voastre e una singură: *Contez? Eu contez pentru tine?*

Mai țineți minte de câte ori ați întrebat oamenii din viața voastră *când a fost ultima ta relație? De ce s-a terminat? Cât a durat? Cum de ești singur? Ți-a plăcut?* Voi ați, de fapt, să știți că și voi contați în viața lor. Că vă aud și vă văd. Că existați pentru ei.

Oamenii sunt oglinzile noastre. Și avem nevoie să ne oglinдим în ei. Măcar ca să știm că existăm.

Am făcut-o și eu. Și v-am spus clar că asta vreau. Nu m-am ascuns. Dar v-ați speriat. Vedeți tot ce era în voi și nu vă plăcea. Nu voi ați să recunoașteți. De aceea nu mai citiți poezie. Sunteți grăbiți. Vă e teamă să vă opriți. Să stați cu voi. În voi. Și uite așa cele mai bune postări au cele mai puține like-uri.

Sunteți niște ipocriți plini de frustrări, incapabili să vă desprindeți din voi și să vedeți în sufletul altora. Proiectați, proiectați și aveți impresia că e mereu despre voi. Nu, nu e despre voi. E despre mine.

Și am reînceput să scriu, pentru că e prea gol altfel.

Ca să îmi fac curaj, mi-am spus că pot ajuta alți oameni așa. Vor simți că nu sunt singuri. Că și alții simt ca ei. Suferă ca ei. Suportă ca ei. Se bucură ca ei. Dar nu ați înțeles. Și ați lovit din nou. E mai ușor așa, nu? Și tot nu vă e bine. Chiar nu vedeți că vă îneacă tot veninul ăla?

Răilor! Micilor! Mi-e greu de fiecare dată când vă povestesc și veniți și scuipați peste sufletul meu.

Plâng și mi se face sufletul greu. Și iar mi-e teamă.

Dar apoi îmi șterg muci, mă uit în jur, prin viață, ascult o melodie frumoasă, îmi amintesc de mama și de tata și merg mai departe.

Și voi continua să scriu, iar voi veți continua să mă răniți.

Credeți că mă plâng? Vă înșelați. Mi-am asumat tot ceea ce spun și fac. Nu sunt mai bună, mai rea, mai inteligentă, mai frumoasă, mai egoistă sau altruistă decât voi. Sunt o mediocră excepțională. Sau excepțională mediocră, probabil.

Și nu va putea niciodată să nu îmi pese de ceea ce spuneți ori faceți.

MOARTE CLINICĂ

Frica, ce bine o știu. O miros de la mii de kilometri. E parte din mine. Conviețuiesc cu ea.

Dar, într-o zi, chiar după ce îmi luasem sacoul pe mine, îmi pusesem poșeta pe umăr și îi spuseseam că îmi e teamă să ies pe stradă, pentru că acolo, în cabinetul lui, mă simt în siguranță, iar între oameni nu, terapeutul mi-a spus: „Viața e acolo, afară. Aici iei o pauză de la ea. Ah, și nu lua decizii bazate pe frică“.

A spus ceea ce eu știam deja, dar uitasem să îmi repet. Sau poate nu o mai făcusem voit. Pentru că era ușor să mă scald în frică, să mă închid în spatele ușii casei și trecutului meu, să stau doar cu mine, pisica și niște monștri cunoscuți.

Nu mă confruntam cu nimic. Dar nici nu mai trăiam. Mă retrăgeam voit din viață.

De atunci, în fiecare zi când am de ales, aud vocea lui: „Nu lua decizii bazate pe frică“. Atunci trag puternic aer în piept, scot țâțele înainte, ridic

capul, bag fruntea în față, deschid ușa și intru în viață. Și, pe cuvânt, e al naibii de bine să fii viu.

Am ieșit în Piața Unirii. Am scos o țigară din tabacheră. Am aprins-o și m-am gândit ce bine că am luat prăjitură cu nucă. S-a bucurat de ea.

A venit un om și mi-a cerut un foc. „Bineînțeles“. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit. Am răsuflat ușurată.

Până la urmă, nu e așa periculos.

CUM M-AM LĂSAT IUBITĂ LA SPITALUL DE NEBUNI

Te-am visat, tată. Întâi am visat frica. În întuneric.

Am tremurat, tată. Și am tăcut. Îmi bătea inima în gât. Dar am tăcut. Din frică.

Și apoi am născut, tată. După ce mi-a fost frică, am putut să nasc. După frică e viața, tată. Dar doar dacă știi.

Acum nu îmi mai e frică de tine, tată. Atunci încă e întuneric. Și pentru mine, și pentru el. E liniște atunci. Ne uitam la un film. Și dintr-odată se deschide ușa și ne înghite frica. Sau noi o înghițim pe ea. Ne rămâne în gât. Mă sufoc, tată. Nu mă bate. Te iubesc, tată. Nu mă bate. Iubește-mă, tată. Iubește-mă. Că de aceea a născut femeia aceea din vis. Sau, mai bine spus, cu toate astea s-a născut. Să nu îmi mai fie frică, tată. Te iubesc, taaaaaaată!

Mai știi, tată? Eram în curtea spitalului. Voiau să mă interneze. Nu am semnat actele. Te-am

sunat. *Nu e așa că mă iubești, tată? Spune-mi că mă iubești, tati. Tati tati tati tati. Așa e. Te iubesc. Tatitatitatitatiti.*

Începusem să îți povestesc aseară, tată. Vreau să îți mai spun.

M-au găsit pe stradă. *Veniiiți. Spune că o cheamă Ioana și repetă mereu sunt un rebut sunt un rebut.* Cred totuși că s-au înșelat. Am spus de mult mai multe ori *sunt un rebut*.

De aia nu m-ai iubit, tată? Dar uite, am luat mereu premiul I și m-am bucurat când mi-ai adus trening roșu. Și ți-am sărit la gât. Hai, tati, te rog, mângâie-mă pe cap. Uite așa se face. Pupă-mă și ia-mă în brațe, tati. Uite așa așa așa.

Sunt rea, tati? De aia mă alungi? Nu mă alunga, te rog. Orice am făcut rău, promit să nu mai fac.

Iartă-mă, tati. Nu știu pentru ce, dar tu ești mare, te faci tot mai mare, crești până la cer și dincolo de lună, până în univers ești cel mai mare tată din toate universurile, așa că sigur tu știi ce am greșit.

Nininonononino. *Ioana. 34 de ani. Zoloft și nu știu. Vedeți în poșetă. Sunt graaaaasă. Sunt graaaaaasă. Sunt o grasă mediocră și nenorocită.*

În curtea spitalului era liniște, tată. Și oamenii erau buni acolo, înăuntru. A venit țiganca la mine și nu mai plânge fata mea toate trec ascultă la mine ești tânără îmi dai o țigară? I-am dat tot pachetul, tată, pentru că a fost primul om, după mult timp, care m-a luat în brațe și m-a mângâiat pe cap.

Tati, spune-mi că mă iubești. Sunt aici, în curte.

Vino acasă. Vin, tati. Mă iei în brațe? Te iau. Vino acasă. Vin, tată. Vin. Când tu mă chemi, vin de oriunde până oriunde, tată.

Dar să știi că la fel aș face. M-aș pune cruce în fața lui, răstignită, și l-aș apăra. Un picior în burtă, au, două picioare în burtă, au, smuls păr, au, o palmă, covorul e vișiniu și crem și roșu și încă o palmă, romburi, pătrate, cercuri, scuipat pe față. Și tot așa te-aș iubi, tată. Și ți-aș cere să mă ierți pentru tot răul pe care nu l-am făcut. Dar tu ești mare. Știi cel mai bine. Dar oricâte știi, tată, să știi cel mai mult că te iubesc. De ai ști cel mai mult măcar o dată, o singură dată, că te iubesc. Că îmi e teamă, tată, că nu o să apucăm să știi cât te iubesc. Hai, tată, mângâie-mă pe cap. Uite așa se face.